

פרד"ס כיבוד דוד

ע"ש דוד שלמה בן ריבית ז"ל
ראש-הכולל הרב אורי פולק שליט"א

פרשת נצבים - פשט מפי הרב

"והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך" (פר' נט פס' יח')

לכאורה צריך היה להיות אומר הגר"י לוינשטיין זצ"ל באחת משיחותיו ב"אור יחזקאל" שכל שמתקרבם לראש השנה יגברו וילכו היראה והפחד מאימת הדין. אך במציאות נראים הדברים להיפך בעוד שבתחילת "אלול" ניכרת אצל רבים התחזקות מסוימת בתורה ובתפילה מכל מקום במשך הזמן משתלט הרפיון עלינו. הסיבה לכך היא ההרגל ואם כן יתכן שעד שיגיע לראש השנה ממש נתקרר לגמרי ולא נחוש כלל את יום הדין קרירות זו יסודה במחשבת "שלום יהיה לי" שאינו חושש כלל מהדין ומהמון העם שאצלם ראש השנה הוא "יום טוב" כשאר ימים טובים ואינם יראים מהדין כלל כי בטוחים המה בעצמם.

עיון בפרשה מגולל עניין זה בפנינו ביתר הרחבה "אתם נצבים היום כולכם" וגו' העם כולו מנער ועד זקן טף ונשים נאספו ובאו כדי לעבור "בברית ה' אלוקיך ובאלתו" וברש"י אנו מוצאים שמטרת כל הטרחה הזאת היא "למען הקים אותך היום לו לעם והוא יהיה לך לאלוקים" משמע שלולי הברית וקבלת האלות אין קיום לעם ישראל ואין ה' לו לאלוקים. ויש להבין מדוע הברית וקבלת האלות הכרחיות לקיום האומה? התשובה לשאלה זו נלמדת מן הפסוקים בהמשך "פן יש בכם איש או אשה וגו' והיה בשמעו את דברי האלה הזאת וגו' ומחה ה' את שמו" וגו' מכאן שללא קבלת הברית והאלות אומרים שהכל מצד הטבע "שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך" כדי למנוע תהליך "טבעי" זה הוצרך הקב"ה לכל הטורח הזה בברית ובאלות ואחרי כל זה מזהירה התורה ואומרת שאם אף לאחר שמיעת האלות והברית יימצא איש או משפחה שלמרות הכל יאמרו "שלום יהיה לי" ייענשו בעונש חמור שלא יאבה ה' סלוח להם וימחה אותם מתחת השמים. שמיעת הברית והאלות הועילה אמנם לבני אותו הדור לבל תתעורר בקרבם מחשבת "שלום יהיה לי" אך מה נעשה אנחנו וכל הדורות שלא זכו למעמד הנשגב ההוא כיצד תתבטל מאיתנו מחשבת "שלום יהיה לי"? ויש לומר שהעצה עבורנו היא להתבונן ע"י השכל לראות ולהבין באילו שמעת וראית בעצמת את האלות והברית כמו כן עלינו להתבונן בענייני שכר ועונש לעיין בקללות התוכחה שהתקיימו במשך הדורות מחורבן הבית עד היום ולעומת צרות רבות אלו שהן בבחינת "ברגע קטן עזבתיך" קיימת התקווה של "ובחסד עולם ריחמתיך" ונורא ההבדל בין רגע קטן לחסד עולם נצח ללא גבול התבוננות זו עשויה להרחיקנו ממשחשבת "שלום יהיה לי"

הגר"י בלאזר זצ"ל מביא ב"כוכבי אור" ציור להתבונן בפחד מגודל העונש. הגמ' מספרת במסכת חגיגה (דף טו) שלאחר פטירתו של "אחר" אמרו בשמים שלא ידונו אותו לפי שלמד תורה אך גם לעולם הבא לא יכניסו אותו משום שחטא אמר ר' מאיר מוטב שידונו אותו ויוכל להיכנס אח"כ לעולם הבא והודיע שכאשר ימות הוא יעלה עשן מקברו של "אחר" לאות כי הכניסוהו לדינה של גיהנם ובאמת כשמת ר' מאיר החל עשן לעלות מקברו של "אחר" בתקופה מאוחרת יותר אמר ר' יוחנן וכי גבורה היא לשרוף את רבו? והכריז שכאשר ימות יכבה העשן כלומר ייגמר דינו ויבוא לעולם הבא וכך היה. אומר הגר"י בלאזר זצ"ל משך הזמן מפטירת ר' מאיר עד פטירתו של ר' יוחנן היה כמאה וחמישים שנה וכל הזמן הזה נידון אחר באש המתלקחת של הגיהנם וכל הסבל הנורא הזה היה כדאי כדי לזכות לבסוף בעולם הבא דבר זה מלמדנו על גודל העונש הנפלא בעולם הבא שכן כידוע אדם מוכן לוותר על הרבה ובלבד שלא לסבול אפילו סבל קטן ואם רואים אנו שכדאי היה ל"אחר" לסבול כל כך הרי שהעונש שהיה צפוי לו לבסוף היה גדול ונורא לאין שיעור עוד למדנו כאן על עומק עונש הגיהנם מאה וחמישים שנה נידון שם ואלמלי תפילתו של ר' יוחנן לא היה מסתיים העונש גם אחרי פרק זמן כה ארוך. וזה מה שאמרו חז"ל "כל יסורי איוב לא יספיקו לעונש אחת מן העבירות" בעולם הזה מקבלים הצדיקים את עונשם בקטנות אבל כאשר המשפט הוא בעולם הבא חמור הוא עד אין סוף מחשבות אלו ודומיהן חייבות להעסיק אותנו בימי ההכנה לקראת ראש השנה כאשר נבין ונראה בעיני רוחנו את הטמון בשכר העולם הבא ואת עומק העונש בגיהנם נדע לייקר ולחבב את המצוות על ידי זה נתרחק ממשחשבת "שלום יהיה לי" ונזכה להיות מהזוכים לחיים ולטוב.

למני השבת:

**בברכת שבת שלום,
הרב אורי פולק שליט"א**

רמז- בעל הטורים

- א. ניצבים. כדרך שנאמר בסיני ויתיצבו בתחתית ההר בו בל' אמר כאן אתם נצבים:
- ב. לפני ה' אלוקיכם ראשיכם. הקיש ראשיכם לאלוקיכם לומר מורא רבך כמורא שמים:
- ג. ישראל. וסמך ליה: טפכם. לומר שיהיו ישראל בעיני הראשים לנהלם ולהדריכם בטפם:
- ד. פרה. חסר וי"ו קרי ביה פרה רמז כפרה סוררה סרר ישראל:
- ה. אשר יקומו מאחריכם. ר"ת אחאב ירבעם מנשה שהם הרשיעו בעכו"ם יותר מכל:
- ו. חלה. ב' במס' מתרי עיני דין ואידך וכהצר לו חלה את פני ה' וגומר ונעתר לו ודרשין
- ז. באף ובחמה ובקצף (422). בגימטריא שבעים (422), כנגד שבעים שנה של גלות בבל:
- ח. את לבבך ואת לבב. ר"ת אלול לכך נהגו להשכים להתפלל סליחות מר"ח אלול ואילך וכן לולא האמנתי לראות בטוב ה' לולא אותיות אלול שמאלול ואילך חרדתי נגד ה':
- ט. את לבבך ואת (862). בגימ' זה לימות המשיח (עם הכולל 862). וסמך ליה: ואתה תשוב וגו' והותירך. שאם תשוב בתשובה שלימה מיד תהא נגאל:
- י. כי תשמע בקול ה' אלהיך (1054 עם 5 המילים). בגימ' זהו לקול של התלמיד חכם (עם הכולל 1054):
- יא. כי תשוב אל ה' אלהיך. וסמך ליה: כי המצוה הזאת. לומר שקולה היא התשובה כנגד כל המצות כולן:
- יב. מי יעלה לנו השמימה. ר"ת מילה והס"ת ה-ו-י-ה לומר שאינו יכול לעלות אצל השם אם לא שיהא נימול וכן התהלך לפני והיה תמים שנאמר על המילה:
- יג. בפך ובלבך לעשותו. בפך כי חיים הם למוצאיהם ובלבך אגרא דשמעתא סברא:

רמז- בא"ח הקדמה ניצבים

"כי קרוב אליך הדבר", הוא רפואת התשובה, ע"י "שבפך ובלבך לעשותו". אז יובן בס"ד: "פה לב" במילואם כזה: פ"ה ה"י למ"ד ב"ת, עולים מספר "תוקף", לרמז תוקף האדם ע"י התחברות הפה והלב ביחד. ולכן, מספר הנזכר עולה מספר "קדושה עליונה", שע"י שלימות פה ולב יחדיו, יזכה האדם לקדושה עליונה. גם "פה לב" במילואם הוא מספר "שופר", לרמז דהתעוררות התשובה הרמוזה בשופר, כמו שאמרו רז"ל (ויק"ר כט ו) : שופר- שפרו מעשיכם, צריכה להיות שלמה בפה ובלב ביחד, ולא תהיה בפה דווקא. והנה ידוע דכל ענייני השופר רומזים לתשובה. לכן ארז"ל (ר"ה טז): מצוותו בשל איל, ופירשו בו, לרמז שצריך לעשות תשובה בעודו בתוקף החומר, ולכך "שופר" מספר "תוקף". גם צריך שיהיה השופר כפוף, רמז לבעל תשובה שיהיה לבו כפוף ונכנע, וכאשר האריך הגאון השל"ה ז"ל ברמזי השופר על ענייני התשובה.

ומה שתוקעין תקיעה ושברים ותרועה ותקיעה בסדר זה תחלה, היינו כי התקיעה רומזת לשמחה וטובה, ושברים ותרועה רומזים לצער ויסורין כי זה ילולי יליל וזה גנוחי גנח, ולכך אין עושין תקיעה ושברים במשך אחד ונשימה אחת וכנז' בספר הלובש ז"ל מפני שזו רומזת לשמחה וזו להפך ואין לערבם יחד, והנה ידוע המעשה באותו שעה טבעת וכתב עליה גם זה יעבר, ואם הוא בצער אז יראנה ויתנחם, ואם הוא בטובה יראנה ולא יבא להתגאות בטובו ועשרו כי יחשוב שגם זה יעבור ואין לו קיום וכן כאן תוקעים אחר תקיעה הרומזת לטובה ושמחה שברים שהם רומזים לצער ויסורים, לרמז לאדם שלא יתגאה בטובתו ויגבה לבו כי צריך לחשוב אחר שמחה יבא לתוגה, ותקועים אחר התרועה הרומזת לצער ויסורין עוד הפעם תקיעה הרומזת לטובה, לרמז אם עומד בצער אל יתיאש מן הרחמים אלא יחשוב סוף הכבוד לבא ויראה ימי טובה ושמחה, גם התקיעה הרומזת לטובה היא ארוכה במשך אחד, לרמז הטוב יבא לתי הדרגות במשך אחד, אך שברים כוחות קצרים לרמז שהצער יבא מעט מעט, וכמ"ש ע"פ ויהי ה' משגב לדך משגב לעתות בצרה שיחלק עת אחד גדול של צרה לעתות קטנים כדי שייסבלם האדם ולא ימות:

והנה תמונת השופר הרומז בו התעוררות התשובה הוא צד אחד רחב וצד אחד קצר והאדם צריך לתקוע בצד הקצר ונמצא שמקום תפיסתו בשופר מתרחב והולך, לרמז כי בע"ת צריך להיות מוסיף והולך בעבודת השם, ע"ד שאמרו רבותינו ז"ל ת"ח כל זמן שמזקינין דעתם מתוספת עליהם, גם רמז בזה התמונה שצידו אחד קצר וצידו אחד רחב ותוקע בצד הקצר לרמז כי אות של התשובה שהיא אות ה' יש לה שני פתחים א' רחב ואחד קצר ובע"ת ליעול בקצר דבזה מסתייעא מלתא וכו' בגמרא, או יובן נרמז בתמונה זו שהקצר למטה והרחב למעלה דבע"ת בדברים של מטה דהם שייכים להנאת עולם הזה יקצר ויקמץ בהם, אבל דברים השייכים למעלה שהם עניינים הנפשיים יתנהג בהרחבה ורבותי: ובאופן אחר נ"ל בס"ד בתמונת השופר ע"פ המעשה דריב"ח הנז' בגמרא דערובין דף נ"ג ע"ב:

דרש- ראש השנה- לקח טוב

"אתם נצבים היום כלכם" (פר' ס' פס' ט')

"זה שאמר הכתוב 'הפוך רשעים ואינם ובית צדיקים יעמוד'. כל זמן שהקב"ה מסתכל במעשיהם של רשעים מהפך בהם אין להם תקומה וכו' אבל ישראל נופלין ועומדין" תנחומא חובת האדם לשמור ולקיים את ציווי התורה אומר הגרי"ל חסמן זצ"ל בספרו "אור יהל" נובעת משני טעמים:

(א) ציווי ה' שהוא אדון הכל ובידו להעניש וליישר ביד חזקה ומי יאמר מה תעשה.
(ב) חיוב השכל ביכולתו של האדם להבין ששמירת התורה היא הצלחתו עד שאילו לא ניתנה התורה היה עליו להשתדל בכל כחו להשיגה כפי שאמרו חז"ל "לא בשמים היא ולא מעבר לים היא שאם בשמים היא אתה צריך לעלות אחריה ואם מעבר לים היא אתה צריך לעבור אחריה" (עירובין כה).

הנפקא מינה בין שני הטעמים היא שהראשון מחייב את כל מי שנברא בצלם אלוקים הואיל והקב"ה הוא היוצר הוא הבורא והוא החותך חיים לכל חי לעומת זאת אין השני מחייב אלא את אלה שהגיעו להכרה השכלית ומבינים את גודל ערכה ומעלתה העובדה שהקב"ה הציע את התורה לכל האומות יש בה כדי להעיד שלא רצה נותן התורה לכוף את נתינתה על אלה שאינם מבינים. רק ישראל שהביעו את רצונם לקבלה זכו להיות מקבלי התורה. לפי זה יקשה להבין מה שנאמר "והעולה על רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אומרים נהיה כגויים וגו' חי אני נאום ה' אלוקים אם לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם" (יחזקאל כ).

מדוע דווקא על ישראל ימלוך ה' ביד חזקה הרי העולם כולו שלו ועוד מהו עניין העונשים שבאים בכפיה, הרי אם האדם בוחר בעזיבת התורה צריך דינו להיות כמו אומות העולם? העניין יובן בהקדמת שאלה נוספת מה ענינה של השבועה הנזכרת בפרשתנו "לעברך בברית ה' ובאלתו" אם ציווי ה' אינו די כדי להכריח את האדם מה תוסיף השבועה אלא טבעו של אדם לעשות לעצמו סייגים וגדרים גם לדברים שחיובם ברור אצלו לפי שעה בלי שום פקפוק הצורך בסייג הוא כדי שההבנה שיש לו עתה לא תפוג בעת התגברות יצרו וכדי שדעתו לא תשתנה בשעה של חולשה ורפיון זהו מקומה של השבועה המתלווה אל ההכרה ויעודה הוא להיות חומת מגן להכרה שלא תשתנה ותתרופף, דומה הדבר לחולה שבא אל הרופא והרופא חותך בבשרו כדי לרפאותו החולה חש כמובן ייסורים קשים ומתוך כאבו הגדול הוא צועק על הרופא ומבקש להבריחו מעליו אך הרופא אינו מתחשב בכעסו ובזעקותיו וממשיך לטפל בו בעל כורחו. לכאורה יש מקום להשתומם היכן כאן היושר לענות אדם זר שלא מרצונו כמו כן קשה מדוע נטפל הרופא דווקא לאיש זה מדוע לא יעלה על דעתו לחטוף אנשים ברחוב ולטפל בהם בעל כרחם? התשובה ברורה מאלה, מכיוון שחולה זה הכיר מראש בטובתו ומסר עצמו לידי הרופא מחובתו של הרופא להשתדל בריפוי אפילו אם יצטרך להתאכזר עליו אכזריות זו רחמים גדולים היא.

הוא הדין בנוגע לעם ישראל. הואיל וברוב תבונתם הכירו בנפש חפצה כי אושרם והצלחתם טמונים בקבלת עול תורה ומצוות לפיכך כל הבא עליהם הרי הוא מרצונם הטוב מכח קבלתם הראשונה. זה מה שאמר הכתוב "הפוך רשעים ואינם ובית צדיקים יעמוד" (משלי יג). הרשע הגמור מתחרט גם על קבלתו הראשונה ואז יקוץ בו הרופא ויגרשנו מפניו. אבל הצדיקים יודעים היטב מה טובתם דורשת מהם והם מוכנים ללקות גם נגד רצונם על כך נאמר "אתם נצבים" העיקר שישארו חיים וקיימים גם אחרי העונשים "לעברך בברית ה' ובאלתו" כל ענין ותכלית האדם הוא שיוכל לשמר את תבונת לבו ולהכיר תמיד שהתורה נצחית היא ולהדבק באלוקי אמת לעולם ועד.

פחד הדין שובר את החומריות

"למה נסמכה פרשת נצבים לקללות? לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים חוץ ממ"מ שבתורת נהנים הורקו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו וכו' רש"י ממדרש תנחומא על השפעתו החיובית של הפחד להתעוררותו של האדם בתשובה למד הגר"ש וזסקי זצ"ל ממאמר חז"ל על הפסוק "לדוד ה' אורי וישעי" (תהלים כק') "אורי- בראש השנה וישעי- ביום הכיפורים". בהספדו על הרב מפוניבז' זצ"ל המובא בספר "זנחי שמשיל" ביאר הגר"ר שמואל זצ"ל את דברי חז"ל אלו על פי דבריו הידועים של הגרי"ס זצ"ל מדוע קודם ראש השנה ליום הכיפורים והרי הדעת נותנת שיהא הסדר הפוך מקודם יחזור האדם בתשובה ויזכה למחילת עוונות ביום הכיפורים ואחר כך יעמוד לדין בראש השנה מכאן אמר הגרי"ס שאימת הדין של ראש השנה מהווה הכנה לחזרה בתשובה ולמחילת עוונות של יום הכיפורים לכן מן ההכרח הוא להקדים את ראש השנה לפני יום הכיפורים אכן בלא התבוננות אין אדם מגיע לאימת הדין כדבעי ולדאבוננו רחוקים אנו מאד ממנה. הגרי"ס זצ"ל כותב על הדור שלפניו שהיה ניכר עליו פחד הדין וזה מצינו מלפנים בישראל כאשר ידעתי כל איש אחזו פלצות מקול הקורא קדוש אלול" וכך שמענו גם על תלמידו הגדול הגר"י בלאזר זצ"ל על גודל אימת הדין שהייתה נראית על פניו. עוד ידוע על מרן הגאב"ד דבריסק זצ"ל שהיה גדול דורנו שאמר לבנו בחודש אלול "ברצוני לומר לך כי כשאני נזכר כי בעוד שבועיים יחול ראש השנה אין לי הנאה משום דבר"

גם אנו חייבים ללמוד לקבל מעט פחד ויראה אפשר להשיג זאת על ידי התבוננות ולימוד מוסר וציורים מעניין הדין וחומרתו הנוראה זהו ענין "אורי זה ראש השנה" אמרו חז"ל "תשת חושך ויהי לילה בו תרמוש כל חיתו יער" תשת חושך ויהי לילה זה העולם הזה שדומה ללילה. בו תרמוש כל חיתו יער אלו רשעין שבו שדומין לחיה שביער" (בבא מציעא פג). כאשר אדם חי בהווה חומרית וכיוונו ומטרתו הם החיים החומריים הרי הוא מכוסה כולו בחושך בלא שום קרן אורה ואינו יכול לראות את אור האמת. כאשר אדם מרכך את חומריותו ומחליש את גשמיותו ואת תאוותו לחפצי גופו רק אז הוא זוכה להארת השכל לאור ה' ואמרו בגמרא "גוף קשה פחד שובר" (בבא בתרא י). נמצא שעל ידי התבוננות בציורי המשפט עומק הדין נכנס פחד בלבבו שובר את גופו ומסלק מעט מהחומריות שבו וטמטום הלב שהא שריו בו ומתוך כך הוא זוכה לאור ה' שהרי באמת הבריאה כולה מלאה באור ה' ואך החומריות מחשיכה לבלתי ראות נכוחה וכאשר האדם שובר מעט את גופו ואת חומריותו על ידי פחד הדין הוא זוכה לאור וזהו "אורי זה ראש השנה" על ידי פחד הדין השובר את החומר זוכה האדם לאור ה' המוכן ועומד להיכנס בחלונות לבו של האדם כל אחד לפי ערכו עד כמה שהוא מזכך במקצת את חומריותו זוכה לאור ה' ורק על ידי כך אפשר לזכות ל"ישעי ביום הכיפורים"

רפואת "מחלת השכינה" ע"י התקיעות

כותב האריז"ל ליקוטי תורה וירא בטעמי המצות וזת"ד שענין הדפק שהוא סוד החיות המתפשט בורידין מאחוריים דשם ע"ב שבחכמה כזה יוד-יוד הי-יוד הי ויו-יוד הי שבגימטריא דפק. וכפי שחטא האדם נחסרה חיותו וניכר בדפק וכפי זה אפשר להכיר מהי שורש מחלתו וכן בשכינה נחסרה ממנה בגלות החיות הבאה לה מהחכמה וכפי המשכת חיותה מהחכמה כך תלויה גלותה או גאולתה דהיינו ע"י לימוד חכמת התורה ובעיקר פנימיות התורה והפצתה תלויה הגאולה, שכן גלות הוא מצב של טפשות יחסית בו העם בכללות או היחיד בפרטות איבדו מחכמתם לקליפות. ויש עשר מיני דפיקות כנגד עשר נקודות שיש בחכמת הניקוד וראה מה שהרחבתי בכך בספרי "באתי לארמוני ח"ב בסוד אשרי יושבי ביתך וכנגדם יש עשרה קולות בשופר תשר"ת תש"ת תר"ת. א"כ ענין קולות השופר הוא סוד רפואת "מחלתה" של השכינה רפואתם של עוונות ישראל והענין הוא כי השופר מפעים את הקלא פנימאה דבר המחדש את המוחין של האדם בבחינת אור חוזר כי כפי שראינו החכמה שהיא שם ע"ב מפעילה את דופק הלב ע"י האחוריים שלה שבגימטריא דפק, וזה אור ישר והנה תיקון הדפק יביא גם לתיקון המוחין

וע"ז כותב הזוהר ועתה כאשר יש מחלה צריכים רופא לדעת בכמה מדרגות עלה הדופק של אותו חולה והחולה הזה הוא עם ישראל שמצוי בגלות אדום, שנאמר עליו על עם ישראל החולה "שחולת אהבה אני" מרוב אריכות הגלות והצער שמצרים לנו שונאינו וכתוצאה מכך איבוד חכמת התורה שפנימיותה נשכחת באורך הגלות ואין בנו היום בקיאים בהרבה מסודותיה כי כמה רופאים הם הצדיקים עוסקים בתיקון השכינה "מחצדי חקלא" רוצים לדעת את הקץ של מחלתה ע"י דפיקות הדופק המורים על הפגם שבה אבל שום צדיק לא הכיר בזה כי קץ הגאולה הוא חתום ונסתר וכמ"ש ללבי גליתי ולאברי לא גליתי כי הדפיקות של אותו חולה אין כל רופא בקי להכיר בהם כי יש דפיקות של תשר"ת תש"ת תר"ת שאמר הנביא עליהם "כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה" ר"ל שבעשרה קולות של השופר נרמז ענין אורך הגלות והגאולה ואלו הם קולות של חבלי משיח שהם כעין חבלי לידה וכל העשרה קולות שופר כלולים בשלושה שהם סימן קש"ר שהם: תקיעה שברים תרועה.

והתקיעה מראה אריכות הגלות השברים מורים קרבת הגלות והתרועה בה תבוא הגאולה כי קולות התרועה מורים דחק אחר דחק שאין רוח בין זה לזה כי ודאי כיון ששאר העמים מכבידים על ישראל את הגלות הדחק שלהם מקרב את הגאולה אף כך כאשר האדם חולה דופק בצורת תרועה דהיינו המהירות של הדפיקה בזה אחר זה הוא הוראה על שיוצאת נפש האדם משום שאין רוח בין זה לזה תשר"ת תש"ת תר"ת שהם סוד הדפיקות של הגלות עושים קש"ר שהם ר"ת תקיעה שברים תרועה שבו נעבר השקר מן העולם כי קשר הם אותיות שקר שבו השבועה להעביר את השקר מן העולם כפי שנכתב בתוה"ק "מלחמה לה' בעמלק" ועמלק הוא שורש השקר שכן שורשו בא מנחש הקדמוני

הנסירה בעבודת האדם

אלול (67) גימטריא בינה (67) והוא רמז שבחודש זה מוטל על האדם להתבונן במידותיו לקראת הנסירה שנעשית בעשרת ימי התשובה ואשר תחילתה ביום ראש השנה בתהליך הנסירה הרדים הקב"ה את אדה"ר וניסר את צלעו ממנו חסד עשה עמו כדי שלא יראה את חוה הננסרת ממנו מלאה רירים ודמים ויקוץ בה אלא שאחרי חטאו ראש השנה הוא יום דין והאדם צריך לחוות את הנסירה הרוחנית שהוא עובר במודעות מלאה חוץ מהבחינה העליונה של הכתר שהיא אמונה כמפורט לקמן שאין אפשרות לנסרה במודעות כיון שאין לנו בה השגה שהיא מעבר לטעם ודעת בפנימיות כל מידה מורכבת מעשרה ספירות לקח הקב"ה מלכות של כל מידה ועשה ממנה מלכות הכללית כשחווה היא מול אדם היא מפעימה ומפעילה אותו כמ"ש במדרש "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי" זו היא שהיתה מפעמתי כפעמון כל הלילה כולך עמד וחיבקה ונשקה אלא שמיד עמד על טבעה של אשה זו שהיא גם מיגעת את האדם ומביאתו לעשות רצונו כרצונה ביאור הענין שאותו חלק שהיה לא חשוב בגוף האדם כשהיה דו פרצופי והראיה שאדה"ר הזדווג באותו זמן עם חוה ראשונה וחווה שניה שהייתה דבוקה לאחוריו לא הושפעה ממנו כפי שהרחבתי במגבר יאזור חלציו (עמ' מב) הטבע הזה להעדיף להשפיע החוצה מאשר פנימה הוא בעוכריו

והאדם צריך ללמוד איך להתבונן פנימה להשפיע לעצמותו לגלות את השורש הפנימי של הרצונות החבויות בו כל הכח של האדם בעיקר בדורנו מופנה החוצה. לא אגזים אם אומר שרוב בני האדם שונאים להיות עם עצמם ולכן שונאים את הלבד ואין להם את כוחות להתבונן בעצמם הוא עכשיו המפעיל את האדם האשה מהוה כמראה לאדם לראות את חסרונותיו ואת חוסר מושלמותו ביכולת הנתינה שלר אם האדם מסתייע במוחין החדשים שקיבל הודות לכך שנשא אשה הוא יכול לתקן את עצמו ולהתעלות שהרי עד שלא נישא היה פלג גוף "זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם" ופלג גוף אינו יכול לתקן אבל צריך הכנות והתבוננות ורצון לתקן בעשרת ימי התשובה זהו הזמן לעשות נסירה רוחנית במידות שלנו להפריד בין החסדים ובין הדינים ולהעמיד את החלק הבלתי מנוצל ואת המנוצל בדרך שלילית מולנו וממנו ללמוד איך לתקן את הראוי לתקן ולעשות את התפל ושילי כמקפיצה להשיג דרגות גבוהות יותר וזאת ע"י המוחין החדשים שאנחנו זוכים בזמנו הזה.